

Верстаю шлях - по вимерзлій пустелі,
де мертвому мені нема життя,
за обріями спогаду - оселі
ті, до котрих немає вороття.
А все ж - бреду, з нізвідки до нікуди,
а все ще сподіваюся, що там,
де юрмляться бараків халабуди,
живеться якимось і моїм братам.
Побачити б хоч назирці, впівока,
і закропити спраглий погляд мій,
зміїться путь - вся тьмяна, вся глибока,
і хоч сказися, хоч збожеволій.
Бо вже не я - лише жива жарина
горить в мені. Лиш нею я живу.
То пропікає душу Україна -
та, за котрою погляд марне рву.
Та є вона - за міражів товщею,
там, крізь синь-кригу світиться вона
моєю тугою, моєю маячною
сумно-весела, весело-сумна.
То ж дай мені - дійти і не зотліти,
дійти - і не зотліти - дай мені!
Дозволь мені, мій вечоровий світе,
упасти зерням в рідній борозні.